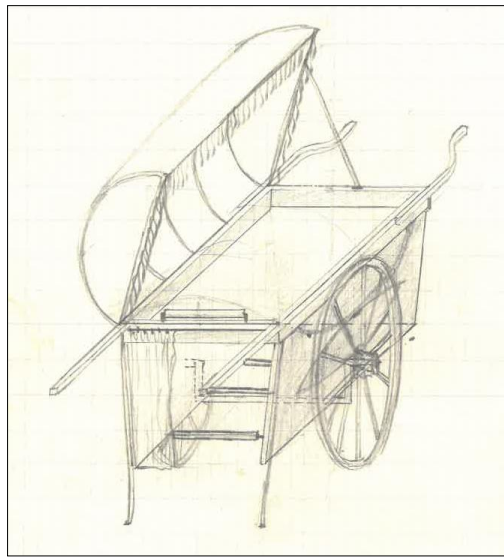

1917 : De rouw-trams

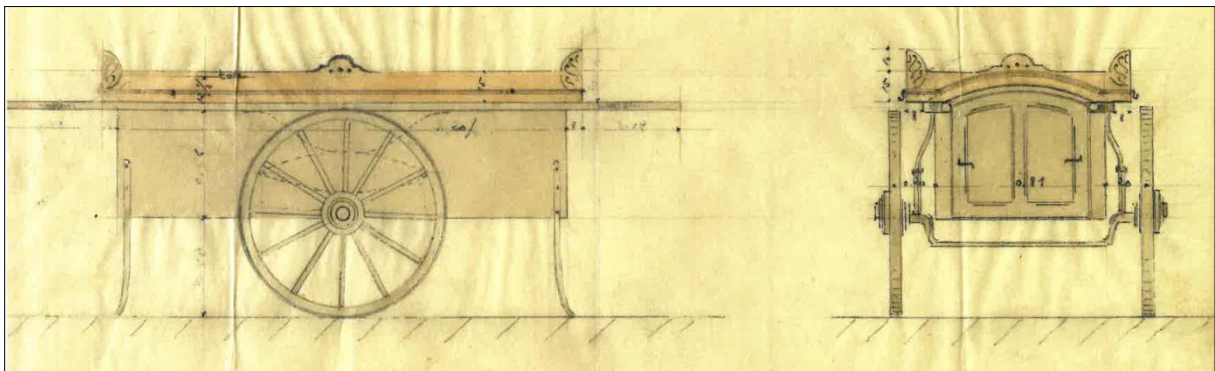
De talrijke paarden die tijdens de Eerste Wereldoorlog constant werden opgevorderd om naar het front te worden gestuurd, hadden in 1917 ook onverwachte gevolgen op het leven van de Brusselaars: de rouwstoeten konden niet langer uitrijden. Zonder paarden waren de lijkkoetsen immers onbruikbaar op de weg. De Société des Tramways Bruxellois kwam met een ietwat ongewone oplossing op de proppen: tramstellen ombouwen tot lijkwagens ... op sporen. Deze steekwagens kunnen door één of twee mannen worden voortgeduwd, zonder dat daar paarden voor nodig waren.

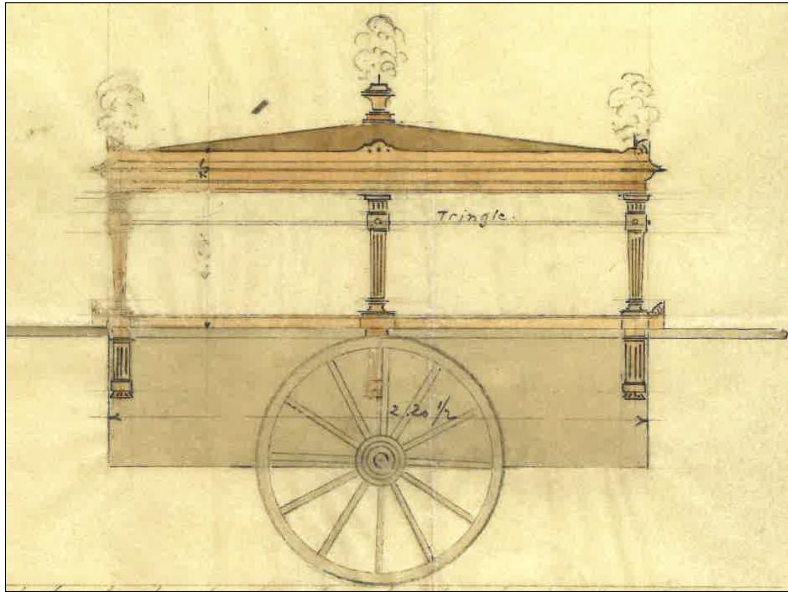
Eens de nodige aanpassingen aangebracht, vond de oplossing al snel ingang in alle Brusselse gemeenten.

Bron : Gemeentearchief van Sint-Gillis, « Dossier concernant l'entente entre la commune et la Société des Tramways Bruxellois pour le transport des corps suite à la réquisition des chevaux par l'autorité occupante », 1917 (inventaris wordt uitgevoerd).

In 1918 moest men echter vaststellen dat deze weliswaar praktische en goedkope oplossing, de rouwende families niet echt kon bekoren. In een verslag aan het College van de gemeente Sint-Gillis stonden de redenen voor deze weigering opgesomd: het ontbreken van traditionele ornamenten deed fel afbreuk aan het plechtige karakter van een rouwstoet. Het College besliste dus contact op te nemen met een ambachtsman om de steekwagens op sporen om te bouwen tot lijkwagens die naam waardig.

Bron : Gemeentearchief van Sint-Gillis, « Dossier concernant l'entente entre la commune et la Société des Tramways Bruxellois pour le transport des corps suite à la réquisition des chevaux par l'autorité occupante », 1918 (inventaris wordt uitgevoerd).